

hinanden om Halsen, men man opgav ikke noget Princip. Det, der opgaves, var blot — ja, hvad skal jeg kalde det — en Strid i det Dieblit, som efter min Mening heller ikke var tilstrækkelig stor eller frugtbar til at burde fortsættes. You maa vi lade ligge helt udenfor denne Sag. (Indenrigsministeren: Hvorfor det?) Jo, fordi der ikke i Afstemningen om Lou Station fra nogen Side blev laet noget principielt Spørgsmaal ind. Tværtimod fastholdt man fra alle Sider, at derved intet Princip blev afgjort, men at Enhver fastholdt sit Standpunkt. Den ærede Minister vil vel ikke nægte, at han i sit første Foredrag erkjendte, at det, Udvalget foreslog, var fornuftigt og rimeligt? Jeg har ikke forstaaet det, som om han vilde nægte det. Jeg har kun staaet fast, hvad Ministeren virkelig har sagt, og jeg vil ganske vist haabe, at den ærede Minister staaer fast ved, hvad han har sagt. Naar saa den ærede Minister tilføiede, at selv om han indrømmede Principet, saa havde dets Gjennemførelse dog i Pragis sine Vanskeligheder ikke blot ved Expropriationen, men ogsaa ved Spørgsmaalet om, hvorledes man skulde bestemme, naar saadan Udvidelse var i den offentlige Trafiks Interesse, og naar det havde lokal Interesse, saa kan man ganske vist nok sige, at dette Sidste altid er Tilfældet. Noget lokal Interesse vil der være alle Vegne. Saaledes vil det være Tilfældet, naar man bygger en Station i Kjøbenhavn, og det Samme gjælder om Njøbstæderne; men derfor kan man ikke forlange, at disse skulle give Grund til Stationen. Forholdet er jo det, at der foreligger en 3 å 4 Stationer, med Hensyn til hvilke Jernbanebestyrelsen selv har erkjendt, at der er en saadan Trang til Stede til disse Udvidelser, at de maa falde ind under, hvad vi anse for Stationer, der skulle bygges for offentlig Regning. Disse, om hvilke det fra Jernbanebestyrelsens Side maa erkjendes, at Udvidelse skal finde Sted af Hensyn til selve den almindelige Interesse, maa man jo kunne begynde med og derved finde en Veiledning og Rettefnor for Fremtiden.

Indenrigsministeren (Singersted): Naar den ærede Ordfører vil gaa ind paa at erkjende, at det er Jernbanebestyrelsen, der skal være raadig over, hvorledes der skal forholdes, og decidere, hvor den kan gaa ind paa Forholdene, saa vil det forandre Sagen noget, men forøvrigt kan man jo komme til en nærmere Forhandling om de praktisk foreliggende Tilfælde, som jeg nok tror for Dieblittet er tre. Hvad jeg har sagt vil fremgaa

af Texten, naar den kommer til at foreligge, men jeg kunde derfor nok have Anledning til at tage en lille Reservation alligevel lige overfor den ærede Ordfører, thi naar han kan have Lov til at lægge Farve og Schatting og Jernis over det, som er sagt et Dieblit i Forveien, kan det undertiden fremhæves paa en Maade, som gjør det ønskeligt at tage en Reservation og ikke anerkende enhver Fortolkning, som den ærede Ordfører strax med stor Færdighed ønsker at staa fast, og det er det, jeg har villet gjøre. Jeg veed ikke, hvorfor jeg ikke ligeaa godt kan betragte Lou Station som et Princip som andre Stationer. Virligt talt staaer det saaledes for mig, at naar man lovgiver om Jernbaner og Udvidelser af Stationer o. s. v., saa gjør man dem altid til Undtagelser og ikke til Regel. Vi har jo haft en stor Masse Systemer, og der har aldrig Noget her i Thinget generet sig for at sige, — og Ministrene have maaft været noget lette til at gaa ind paa, det — dette gjøre vi som en Undtagelse. Det var rart at komme til faste Regler, men hidtil have vi haft flere Undtagelser end Regler.

Ordføreren (Holtstein-Bedreborg): Jeg skal ogsaa gaa et Skridt videre og sige, at jeg ligeledes tror, at hvis vi ville videre her, maa vi blive ved at gaa videre paa Undtagelser og leve uden de faste Regler. Det er imidlertid ikke det, jeg vil have stillet op her, men jeg vil ikke Maret efter have Undtagelsen gjort om til Princip, og det vil Ministeren gjerne have gjort. Lad os lade Lou Station blive, hvad den er, og tage fat paa de foreliggende Spørgsmaal, saaledes som det er mest stemmende med de specielle Forholds Tare. Jeg mener, at den Regel, der er stillet op fra Udvalgets Side, er ikke mere bindende, end at Ministeren ikke behøver at være bange for de smukke Ord, hvormed han indledede Forhandlingen. Jeg har ingen Jernis eller Farve lagt paa, det var meget kjont og godt det, Ministeren jagde, men nu er han bleven bange for sin egen Fortræffelighed, og det bør han ikke blive. Jeg tror, at vi kan blive enige i dette Tilfælde, hvis den ærede Minister virkelig ønsker det. Der er ikke opstillet noget almindeligt Princip fra Udvalgets Side. Udvalget har kun sagt, at i de Tilfælde, hvor den almindelige Trafik kræver det, skal Stationerne bygges for Statens Regning, men at samtlige Udvidelser hele Landet over skulle ske paa offentlig Beføstning, noget Saa-dant kan ikke præterendes. Hvad dette Tilfælde angaar, har jeg anvist Veien, ad hvilken vi vistnok kunne opnaa Enighed for